

“Molts confien en mi perquè he patit el dolor”

Dv, 13/02/2015 per Catalunya Religió

(David Casals i Vila -CR) Va perdre les dues mans i un ull amb un paquet bomba. Les seves conviccions en contra de l'apartheid, el sistema de segregació per races vigent a Sud-àfrica fins al 1992, el van portar a haver d'exiliar-se i gairebé li van costar la vida. Enlloc de rancúnia i venjança, soté que ha procurat “cercar el perdó”, i per aquest motiu, ha dedicat els darrers vint anys de la seva vida a atendre les víctimes de la violència, primer del seu país, i després d'arreu del món. I destaca que el fet d'haver viscut el sofriment en primera persona facilita que les víctimes puguin establir empatia amb ell: “Molts em diuen que poden confiar en mi perquè he patit el dolor”.

És **Alan Michael Lapsley**, més conegut com el 'pare Michael', sacerdot anglicà d'origen neozelandès, que aquest dijous ha participat a Barcelona en un acte organitzat al Casal Llorens del Rei per l'entitat ecumènica Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura ([ACAT](#)), on ha presentat les seves memòries. Ediciones San Pablo les ha publicat en castellà amb el títol *Reconciliarse con el pasado* i l'arquebisbe sud-africà [Desmond Tutu](#) n'ha escrit el pròleg.

Ell opina que és molt important que, en una societat on hi ha hagut un conflicte i violència i s'ha aconseguit la pau i la democràcia, es treballi “en la mateixa generació” per la “reconciliació”. Així s'ha fet a Sud-àfrica: l'any 1992 se suprimeix l'apartheid; al 1994 hi ha les primeres eleccions democràtiques, i poc abans es va posar en marxa la Comissió de la Veritat, on Lapsley va col·laborar. Allí, les víctimes de violacions als drets humans foren convidades a prestar declaració sobre les seves experiències. No era un judici, però sí un espai de contacte entre víctimes i botxins.

Després, Lapsley va promoure l'[Institut per a la Sanació dels Records](#), amb seu a Ciutat del Cap i als Estats Units, que ofereix tallers per a les persones que han viscut situacions doloroses o traumàtiques per conflictes polítics, i també atén altres col·lectius: presos polítics, veterans de guerra, refugiats, infectats de VIH o sida, entre altres.

L'apartheid i l'exili

Lapsley va néixer el 1949 i després de ser nomenat sacerdot anglicà, al 1973 fou enviat a Durban, a Sud-àfrica, on va treballar amb estudiants universitaris blancs i negres de diferents campus, en un moment àlgid de la repressió contra l'apartheid. Aquests fets el van portar a conèixer directament el testimoni de les víctimes, i per això, l'any 1976, va començar a denunciar públicament els fets. La seva fe el va portar a denunciar els atacs contra els drets humans, i davant de la duresa de l'apartheid, “va abraçar la lluita armada, com una condició necessària per aconseguir l'alliberament del poble sud-africà”.

Per tot plegat, fou expulsat de Sud-àfrica i va haver d'exiliar-se. Primer a Lesoto i després a Zimbaue, on al 1990, tres mesos abans que Mandela sortís de la presó, va rebre un paquet bomba, camuflat en dues revistes religioses, enviat per les forces de seguretat de l'apartheid. Va perdre la visió d'un ull, les dues mans –ara porta dos extremitats ortopèdiques– i va patir greus cremades. I assegura que precisament, és el fet d'haver experimentat el dolor en pròpia persona el que ajuda a que trobin escalf altres persones que també l'han patit: “El sofriment uneix les persones. Molts em diuen que poden confiar amb mi perquè l'he patit”.

“El perdó no és només pels cristians”

Ell defensa la “justícia reparadora”, posa com exemple Sud-àfrica i la tasca que porta més de vint-i-cinc anys fent-se a favor de la reconciliació, i defensa també les 'comissions de la veritat' en diferents països de l'Amèrica Llatina després de diferents dictadures, però que no es va fer a Espanya passat el franquisme.

També conclou: “El perdó no és només pels cristians, per creients, és per a tothom. O és que som diferents de la resta del món? No tothom és religiós però sí espiritual, ja que tothom es fa grans preguntes” sobre el sentit de la vida. I d'aquí la seva universalitat, que Lapsley mira d'estendre, amb el seu testimoni i les seves accions. Perquè com ell mateix diu, l'atemptat li va arrencar les mans, però no la boca ni les ganes de canviar el món.